

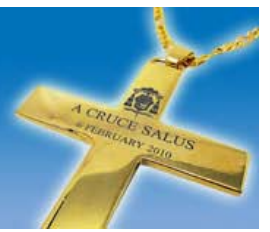
วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 16 เทศกาลธรรมดาปี C

(วันที่ 21 กรกฎาคม ค.ศ. 2013)

พี่น้องที่รัก สำหรับชาวตะวันออกกลางสมัยโบราณ ไม่ว่าจะเป็นชาวยิวหรือชาวอาหรับ การต้อนรับแขกที่มาเยือนถือว่าเป็นสิ่งที่ต้องทำ ปัจจุบันพวกเขาถึงถือว่าเรื่องนี้เป็นกฎข้อบังคับที่สำคัญมาก สำหรับคนที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารหรือทะเลทรายการพบที่พิศพิงระหว่างทางสักแห่งหนึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับความเป็นความตายเลยทีเดียว ในประเทศไทยของเราการต้อนรับแขกที่มาเยือนถือได้ว่าเป็นวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมและมีมานานแล้ว เราสามารถพบเห็นได้ทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมชนบท ส่วนในสังคมเมืองเราสามารถพบเห็นบ้างเหมือนกันเวลามีแขกคนสำคัญมาเยี่ยม แต่โดยทั่วไปแล้วเพื่อความปลอดภัยของตนเองและทรัพย์สินเงินทอง คนเมืองมักจะเฝ้าระวังคนแปลกหน้าและไม่ต้อนรับใครง่ายๆ สิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกเพราะเวลานี้ทั่วโลกเป็นแบบนี้ด้วยเหมือนกัน

เรื่องราวในบทอ่านวันนี้ดูเหมือนว่าจะตรงกันข้ามกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน บทอ่านแรกซึ่งมาจากหนังสือปฐมกาลนำเสนอเรื่องราวของอับราฮัม บิดาแห่งความเชื่อของเรา ผู้เขียนเล่าให้เราฟังว่าในช่วงเวลาที่แดดร้อนจัด มีชายแปลกหน้าสามคนมายืนอยู่หน้ากระโจมที่พิศพิงของท่าน ทันทีที่ท่านเห็นพวกเขา อับราฮัมรีบวิ่งออกไปต้อนรับชายแปลกหน้าเหล่านั้น กราบลงที่พื้นดิน และพูดกับพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าเป็น 'เจ้านาย' (ปฐมกาล 18:3) ของท่าน ท่านไม่เพียงเชื่อเชิญพวกเขาเท่านั้น แต่ขอร้องพวกเขาให้อยู่กับท่านสักพักหนึ่งเพื่อท่านจะได้รับใช้พวกเขา ท่านทราบดีว่าพวกเขาคงกระหายน้ำ แท้ก็สกกปรกด้วยฝุ่นละออง เหนื่อยอ่อนเพราะการเดินทางกลางแดดที่แผดเผา และคงรู้สึกหิวมากด้วย ดังนั้น ท่านจึงเสนอที่จะให้น้ำดื่มแก่พวกเขา ล้างเท้าให้พวกเขา และให้ที่พักผ่อนแก่พวกเขาขณะที่รับประทานอาหารที่ท่านจัดให้ อันที่จริง สิ่งที่อับราฮัมทำไม่ใช่เรื่องพิเศษอะไร เพราะในสมัยนั้นคนทั่วไปทำกันแบบนี้ ส่วนแขกหรือคนแปลกหน้าที่ผ่านไปมามักจะยอมรับน้ำใจและสิ่งที่เจ้าบ้านจัดให้ด้วยเช่นกัน

เมื่อชายแปลกหน้าทั้งสามตอบรับน้ำใจของอับราฮัม ท่านรีบเข้าไปในกระโจมของนางซาราห์ ภรรยาของท่าน และบอกนางให้เตรียมอาหารสำหรับผู้มาเยือนซึ่งทั้งสองไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนเลยในชีวิต เมื่อทุกอย่างพร้อม อับราฮัมนำขนมปังพร้อมกับนมขันเปรี้ยว นำนมสด และเนื้อลูกโคที่เตรียมแล้ว มาวางต่อหน้าแขกทั้งสามคน ขณะที่พวกเขารับประทานอาหาร ท่านยืนอยู่ใต้ต้นไม้ใกล้ๆ "คอยรับใช้" (ปฐมกาล 18:8) หลังจากที่พละกำลังได้กลับคืนมาแล้ว ชายแปลกหน้าทั้งสามขอตัวลาจากไป แต่ก่อนจากไปหนึ่งในพวกเขาได้สัญญากับอับราฮัมว่า ปีหน้าเมื่อพวกเขากลับมาหาท่านอีกครั้งหนึ่งนางซาราห์ ภรรยา

ของท่านจะให้กำเนิด “บุตรชายคนหนึ่ง” (ปฐม 18:10) แน่نون คำสัญญานี้เป็นเรื่องที่น่าแปลกใจมากสำหรับท่าน เพราะเวลานั้นนางซาร่าห์มีอายุมากเกินกว่าที่จะมีบุตรตามธรรมชาติได้อีกแล้ว ในสังคมชาวยิวสมัยนั้นซึ่งคาดหวังว่าผู้หญิงจะต้องมีบุตรมากๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุตรชาย การเป็นหมั้นถือว่าเป็นเรื่องที่น่าละอายและการลงโทษจากพระเจ้าอย่างหนึ่ง ดังนั้น การที่นางซาร่าห์จะให้กำเนิดบุตรชายจึงถือว่าเป็นรางวัลยิ่งใหญ่สำหรับการต้อนรับคนแปลกหน้า ซึ่งจริง ๆ แล้วเป็นพระเจ้าเอง

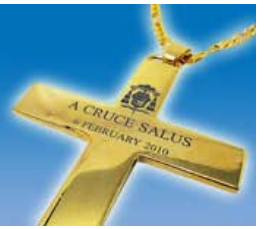
ในพระวรสารวันนี้เราได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับการต้อนรับแขกผู้มาเยือนที่คล้าย ๆ กันอีกเรื่องหนึ่ง แม้ว่าจะไม่ใช่คนแปลกหน้าเหมือนในบทอ่านแรก เมื่อทรงรู้สึกเหน็ดเหนื่อยจากภารกิจแห่งการเทศน์สอน พระเยซูเจ้าทรงหาเวลาพักสักกระยะหนึ่งกับเพื่อนสนิทของพระองค์ เมื่อมาถึงมารธาได้บ่นให้พระองค์ฟังว่ามารีย์ผู้เป็นน้องสาวไม่ทำอะไรช่วยนางเลย นอกจาก “**นั่งอยู่แทบพระบาท**” และ “**คอยฟังพระวาจาของพระองค์**” (ลก 10:39) ขณะที่นางต้องทำงานทุกอย่างเพื่อต้อนรับพระองค์และบรรดาศิษย์ที่มาด้วย เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจมากเพราะเป็นเรื่องที่สะท้อนให้เราเห็นถึงธรรมชาติของมนุษย์อย่างหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ให้บทสอนที่สำคัญแก่เราด้วยเหมือนกัน

พอคิดว่าหลายคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่บ้านทั้งหลาย คงเห็นใจมารธา พวกเขาเข้าใจความรู้สึกของนางดี อันที่จริง มารธามีบางสิ่งที่คล้ายกับชาวสะมาเรียผู้ใจดี วีรบุรุษในพระวรสารของวันอาทิตย์ที่ผ่านมา นางได้ดูแลเอาใจใส่พระเยซูเจ้าเหมือนที่ชาวสะมาเรียผู้ใจดีทำกับชาวยิวที่ถูกทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัสและนอนอยู่ข้างทาง พระเยซูเจ้าเองไม่ได้ทรงตำหนิสิ่งที่นางกำลังทำ พระองค์ทรงพบความผิดของนางเพียงในท่าที่ที่นางมีต่อน้องสาวในทำนองที่ว่ามารีย์เป็นคนเห็นแก่ตัวที่ไม่ยอมช่วยนางต้อนรับแขกเอาแต่นั่งฟังพระวาจาของพระองค์เพียงอย่างเดียวเราต้องเข้าใจว่าเมื่อนักบุญลูกาบันทึกเรื่องราวของมารธาและมารีย์ในพระวรสารวันนี้ ท่านมีจุดประสงค์ที่จะสร้างความสมดุลระหว่างความจำเป็นของงานเมตตาคิจและความสำคัญของการฟังพระวาจาของพระเจ้าให้เกิดขึ้นในชีวิตของคริสตชนท่านต้องการบอกว่าพระวาจาของพระเจ้าเป็นอาหารหล่อเลี้ยงชีวิตฝ่ายจิตและมีความสำคัญมากกว่าอาหารที่หล่อเลี้ยงชีวิตฝ่ายกายของเรา

พี่น้องที่รักมารธาและมารีย์รวมกันก่อให้เกิดภาพของศิษย์ในอุดมคติของพระเยซูเจ้า ศิษย์ต้องฟังพระวาจาของพระเจ้าและนำพระวาจานั้นไปปฏิบัติด้วยการเจริญชีวิตให้สอดคล้องกับพระวาจานั้น เป็นไปได้ที่ในสมัยพระเยซูเจ้าประชาชนอยู่อยู่กับงานประจำวันของตนมากเกินไปจนไม่มีเวลาพอสำหรับการติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงเน้นการกระทำของมารีย์เพื่อเป็นตัวอย่างสำหรับพวกเขาในเรื่องการอธิษฐานภาวนาและการฟังพระวาจา ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่างานเมตตาคิจเป็นสิ่งไม่จำเป็น ตรงกันข้ามเราต้องทำทั้งสองอย่างควบคู่กันไป แต่เพื่อกิจการที่เราทำนั้นจะเกิดผลตาม

สังฆมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

พระประสงค์ของพระเจ้า ชีวิตของเราต้องชิดสนิทกับพระองค์เสียก่อนด้วยการฟังพระวาจาและการ
อธิษฐานภาวนา ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงบอกว่า “**มารีย์ได้เลือก
เอาส่วนที่ดีที่สุด**” (ลก 10:42) เพราะนางได้เลือกฟังพระองค์ผู้ทรงเป็นพระวจนาตถ์หรือพระวาจาของ
พระเจ้า จำไว้เสมอว่าผู้ที่ฟังพระวาจาของพระเจ้าอย่างดีและอย่างตั้งใจเท่านั้นจึงจะรู้ว่าตนเองควรจะ
ดำเนินชีวิตอย่างไรเพื่อให้สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระองค์ **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**